

HVA SLAGS MENN OG KVINNER BURDE DERE VÆRE?

Biskop H. David Burton
Presiderende biskop

Kirkens skoleverks temakveld for unge voksne • 2. november 2008
Brigham Young University

Søster Burton og jeg, sammen med noen familiemedlemmer, bla. tre studenter fra BYU, én fra Utah State University og en pen venn, Crystal Ming, som deltar på Instituttet ved University of Washington, er glade for å være sammen med dere denne sabbatskvelden. Barbara og jeg er inderlig glad i å omgås den oppvoksende generasjon. Vi elsker deres livsglede. Vi elsker deres trofasthet. Vi elsker dere for det dere har oppnådd i deres unge liv og det dere kommer til å oppnå i tjeneste for Herren og hverandre. Vi elsker dere for den dyd og godhet som preger deres ansikter og som man føler i deres nærhet her i kveld.

For to uker siden deltok søster Burton og jeg på en andakt for tempelarbeiderne i Nauvoo tempel. Mesteparten av disse flotte menneskene er flere generasjoner eldre enn de fleste av dere. Vi følte en vidunderlig ånd under dette møtet i dette vidunderlige hus. Vi føler den samme gode ånd sammen med dere i kveld. Likevel er det litt nervepirrende å stå foran dere som er forsamlet i stort antall både i denne enestående bygningen, på dette vakre universitetsområdet og på mange andre steder over hele verden via satellitt og annen teknologi.

Jeg vil aldri glemme første gang jeg talte på en generalkonferanse. Ifølge invitasjonen skulle jeg tale i 14 minutter på søndag morgen, og det skulle jeg gjøre etter president Howard W. Hunter. Naturligvis var omstendighetene svært nervepirrende for meg den gangen også. Omtrent en uke før generalkonferansen møtte jeg eldste Russell M. Nelson i gangen, og han spurte hvordan det gikk med talen min. Jeg innrømmet for eldste Nelson at jeg strevde med forberedelsen, og så slo det meg at eneste grunn til at han visste jeg skulle tale, var at det sto i hans invitasjon at han skulle tale etter meg. Med denne svært viktige informasjonen dristet jeg meg til å spørre eldste Nelson hvorfor noen som var så grønn og redd som meg, ble plassert mellom president Hunter og ham selv. Han tenkte seg om et øyeblikk, og så sa han med sitt vante glimt i øyet: «Biskop, eneste grunn jeg kan komme på til at du har blitt plassert der, er etter inspirasjon for å

få oss til å ta oss godt ut.» Stressnivået steg til alle tiders høyeste nivå etter denne lille samtalen.

«Vil det noensinne bli noe av deg?»

For nesten et halvt århundre siden, like før jeg reiste på misjon til Australia, hadde jeg den store velsignelse å arbeide i ca. 4 år i en golfbutikk for en fantastisk skotsk golfproff. Han het Alex McCafferty. Han tilhørte ikke vår tro, og selv om han hadde bodd blant siste-dagers-hellige i over 25 år, forsto han egentlig ikke læren vår eller evangeliet. Han var en flott mann å jobbe for, og jeg vil alltid være takknemlig for hans generøsitet og store vennlighet. Hans tålmodige veiledning i noen av golfspilllets detaljer, hjalp meg å lykkes i noen av konkurransene i min ungdom, og det har også hjulpet meg å nyte et liv med rekreasjonsgolf. Til tider kunne språkføringen hans, innpakket i bred skotsk aksent, være ganske fargerik. Når arbeidet mitt ikke levde opp til forventningene hans, eller når jeg gjorde feil i min kundebehandling, uttalte han med en svært myk, men bestemt stemme, et kraftuttrykk etterfulgt av det samme spørsmålet: «David, gutten min, vil det noensinne bli noe av deg?»

Jeg husker ennå ordene Alex brukte da jeg endelig klarte å manne meg opp til å informere ham om at jeg hadde takket ja til et kall fra Guds profet om å virke som misjonær i Australia i to år, og at jeg derfor måtte slutte i stillingen. Denne gangen kom det flere kraftuttrykk, før han erklærte: «David, gutten min, det vil aldri bli noe av deg om du skal fare rundt i verden og snakke om religion.»

En dag eller to før jeg reiste på misjon, stakk jeg innom for å ta farvel med min gode venn Alex. Idet jeg tok ham i hånden og uttrykte min takknemlighet, trakk han meg til seg og la en konvolutt i hånden min. Vi hadde begge en tåre eller to i øyekroken, og jeg skyndte meg til bilen. Jeg kjørte noen få minutter til en park i nærheten, hvor jeg i de fredelige omgivelsene leste brevet hans og oppdaget at han hadde lagt en god slump penger i konvolutten for å hjelpe meg å finansiere misjonen.

Rundt et år senere, mens jeg virket i Adelaide, Australia, fikk jeg et brev fra Alex. I brevet sto det: «David, gutten min, de sier at en misjonær trenger en ny dress etter et år. Med disse pengene kan du kjøpe deg en dress av den fineste skotske ull.»

Noen dager etter at jeg kom hjem fra Australia, stakk jeg innom golfbanen for å gjenoppta vårt bekjentskap. Alex spurte om jeg var klar til å spille golf. Jeg sa at min tid med seriøs golf var forbi, ettersom jeg hadde solgt køllene og bilen for å betale for misjonen, og dessuten hadde jeg for lengst passert tiden da jeg for alvor måtte begynne å tenke på min utdannelse.

Han svarte med det vante kraftuttrykket, og sa så: «David, gutten min, det vil aldri bli noe av deg om du ikke spiller golf. Gå rett inn i butikken og velg deg ut det settet med køller du ønsker deg.»

Det gjorde jeg, og etter nesten 50 år har jeg fremdeles de samme køllene. Jeg likte selvsagt ikke Alex' fargerike språkføring, men jeg vil alltid være takknemlig for det han lærte meg om ærlighet, integritet og generøsitet mens jeg jobbet for ham.

I årenes løp har jeg ofte tenkt på Alex' spørsmål: Vil det noensinne bli noe av deg? Alex uttrykte, på sin egen måte, sin misnøye med meg. Han tvilte på min evne til å følge instruksjoner, min oppmerksomhet til den aktuelle oppgaven og mitt engasjement for arbeidet. Han tvilte også på om jeg hadde et ønske om å være fremgangsrik, produktiv og bidra med noe som voksen. Jeg har grunnet på disse spørsmålene om og om igjen. Jeg må innrømme at det var gode spørsmål den gangen, og det er fremdeles gode spørsmål i dag. Jeg er fremdeles under utvikling. Jeg har også konkludert med at Alex tvilte på mine prestasjoner i livet, og ikke så mye på livets reise. Spørsmålet hans fører imidlertid naturlig over på spørsmålet: Hva er fremgang her i livet?

Utvikle Kristus-lignende egenskaper

Kanskje et bedre spørsmål for oss å fokusere på, ikke er om det vil bli noe av oss og at vi dermed vil ha fremgang i verdens øyne, men snarere det spørsmålet Frelseren selv stilte: «Hva slags menn [og kvinner] burde dere være?» Dere husker svaret, med hans egne ord: «Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er» (3. Nephi 27:27). Videre sa Frelseren: «For det som dere har sett meg gjøre, det skal dere også gjøre» (v. 21).

Hva slags menn og kvinner burde dere være? Når jeg grunner, spør jeg stadig: Hva kjennetegner et Kristus-lignende liv? Hva er et passende mønster å bruke for å takle livets utfordringer? Hva vil det si å være «likesom jeg er»? Jeg vet slett ikke alt som forventes, men egenskaper som kjærlighet til Gud og våre medmennesker, medlidenhet, eksempel, lydighet, tjeneste og å holde våre pakter, er noe av det.

Nylig døde en bekjent av oss og en god og nær venn av vår datter og svigersønn, etter en tapper og langvarig kamp mot en hjernesvulst. Like før han døde, sendte en venn av ham et dikt til vår venns kone, hvor han uttrykte sine følelser. Med deres tillatelse gjengir jeg innholdet her, ikke på grunn av litterær foretreffelighet, men snarere for den følelse som formidles. Det begynner:

«[Kjære] Diane,
si takk til Harold for meg,
for at han forandret mitt liv
og var et eksempel for meg
på prestedømslederskap,
på omsorg for den enkelte,
på uselvisk, utrettelig tjeneste
og sann Kristus-lik kjærlighet.

Fortell Harold om de mange minnene
jeg bærer med meg hver dag,
som styrker meg
og veileder meg –
minner han ga meg
da jeg tjente sammen med ham...

Fortell Harold at hans eksempel
som kjærlig ektemann
og snill far,
som Herrens trofaste tjener,
full av humor,
full av fremsyn,
har gitt meg en norm å strekke meg etter
og har velsignet min kone og mine barn.

Fortell Harold at det har vært en stor ære
å ha kjent ham i jordelivet
og å ha tjent sammen med ham.

Fortell Harold om tårene jeg har felt
og smerten i mitt hjerte
da jeg fikk vite at han snart skulle vende tilbake
og avlegge rapport.

Fortell Harold at jeg er glad i ham
for hans vennlighet,
hans eksempel
og hans vennskap.

Fortell Harold at jeg vil savne ham,
men at jeg ivrig vil forberede meg
til å glede meg sammen med ham igjen
i Den aller høyestes himmelske saler.

Fortell Harold at jeg vil tjene Herren
av hele mitt hjerte, min makt, mitt sinn og
min styrke
til minne om hans eksempel,
og hengivenhet
og oppofrelse for Herren.

Si til Harold ...
Takk.»¹

«Fortell Harold»-egenskapene kan også være verdt å innlemme i *vårt* liv. Når dyder som eksempel, prestedømskraft, omsorg for den enkelte, tjeneste, kjærlighet, det å være en kjærlig ektemann og far, vennlighet, vennskap, hengivenhet og plikttroskap kan tilskrives oss, slik de ble tilskrevet Harold, kan vårt liv utvilsomt karakteriseres som Kristus-lik, og dermed tilfredsstillende og fremgangsrikt.

President Thomas S. Monson forteller ofte om sin skotske arv og sine opplevelser da han som ung gutt bodde i nærheten av sine skotske besteforeldre, tanter, onkler, fettere og kusiner. Jeg lurer på hvor mange ganger han har hørt noe sånt som: «Tommy, gutten min, vil det noensinne bli noe av deg?» Jeg antar at han, som en gutt med mange interesser, et svært kreativt og fantasifullt sinn og en hel masse energi, må ha blitt stilt dette spørsmålet mer enn bare noen få ganger.

President Monson gir oss et mønster å følge i vårt eget liv. Dette gjelder hovedsakelig i det jeg kaller hans private virke. Hans offentlige virke, derimot, er en åpen bok, fullt av fremragende tjeneste på menighets-, stavs-, misjons- og generalplan i Kirken. Jeg tviler på om det finnes noen annen i denne evangelieutdeling som har vist større hengivenhet til sine kirkelige oppgaver, enn president Thomas S. Monson.

En gang iblant får vi et glimt inn i hans private virke. Tjeneste, omtanke og det å hjelpe og velsigne den enkelte og å gi oppmuntring og trøst, er alt sammen en vesentlig del av hans private virke.

Nylig trengte en god nabo over gaten fra meg et kort opphold på et rehabiliteringssenter. Da min kone Barbara og jeg besøkte henne, fortalte hun ivrig at president Monson hadde besøkt nadverds-møtet deres.

«Han var så nærme,» utbrøt hun, «at jeg kunne strekke meg ut og røre ved ham.»

Hun ble så glad for å få følelsen av at Kirkens president brydde seg om henne.

President Monson etterlever den tro han ofte forkynner: De fem viktigste ordene er: *Jeg er stolt av deg*. De fire viktigste er: *Hva er din mening?* De tre viktigste er: *Vær så snill*. De to viktigste er: *Mange takk*. Det minst viktige er: *Jeg*.²

Frelseren brukte ofte lignelser til å forkynne viktige lærdommer. President Monson liker også å bruke historier til å illustrere sine poenger. President Henry B. Eyring sa om president Monsons bruk av historier at man kan tro at man har hørt historien før, men om man er tålmodig og lytter oppmerksomt, vil man oppdage at historiene ikke er de samme fordi Ånden vil tilskynde oss til å motta budskapet på en annen måte.

En av historiene president Monson bruker, kommer fra hans tid som diakon. Han og de andre medlemmene av hans quorum fikk rollen som eskimoer i menighetens revy. President Monsons søster hadde rollen som frihetsgudinnen. Da søsteren fikk et alvorlig tilfelle av strupekatarr like før forestillingen, fryktet man at hun ikke ville være i stand til å si replikkene sine og at forestillingen ville bli skadelidende. «Eskimoene» bestemte seg for å gjøre noe med situasjonen. De samlet seg i et rom i møtets kjeller og knelte ned i bønn. De ba om at Herren måtte gripe inn på vegne av president Monsons søster. Da tiden kom, klarte frihetsgudinnen å si replikkene sine med klar stemme. President Monsons søster husket opplevelsen som et mirakel, og var takknemlig for eskimoene.

Denne svært enkle historien minner oss om at president Monson alltid har hatt stor tro og satt sin lit til bønn. Han bruker disse store gavene til å velsigne mange i dag. Han er et eksempel på hva slags menn og kvinner vi burde være – troens og bønnens mennesker. Bønn er nødvendig for vår personlige styrke og overbevisning. Husk det spørsmålet Nephi stilte sine vantro brødre: «Har dere spurt Herren?»

(1. Nephi 15:8). President Monsons liv med tjeneste, er et mønster vi kan bruke til å definere og strukturere vårt eget liv.

Be om hjelp til å ta avgjørelser

Mange av dere er på et stadium i livet hvor dere skal ta avgjørelser som vil forme både deres jordeliv og deres evige liv. Noen av dere er i ferd med å ta beslutninger angående deres utdannelse. Andre vurderer kanskje en misjon. Mange av dere prøver å avgjøre hvilken karriere dere skal velge. Kanskje noen av dere prøver å finne ut om noen er den rette til å være deres evige ledsager. Disse avgjørelsene vil være mye lettere om dere tar dem foran Herren i bønn.

Noen av dere strever kanskje med synd og prøver å finne ut om dere ønsker å bli rensset ved Jesu Kristi forsoningskraft. Noen av dere vakler kanskje i deres vitnesbyrd om evangeliet og prøver å finne ut hva som kan gjøres for å snu denne utviklingen. Avgjørelser om disse og andre viktige saker vil få en enorm innvirkning på hva slags menn og kvinner dere vil bli og hva dere vil oppnå i løpet av livet, eller for å bruke min venn Alex' ord, hva det vil bli av dere.

Livets virkelig avgjørende og livsformende avgjørelser er vanligvis veldig vanskelige å ta. Det er alltid små hvis, og eller men, som har en tendens til å forvanske og utsette løsningen. Jeg har ofte ønsket meg en magisk pille som kunne få oss til alltid å ta den beste avgjørelsen. Men i mangel av denne magiske pillen, la meg gi dere ett forslag som kan hjelpe dere i beslutningsprosessen. Søk vår himmelske Faders deltakelse gjennom ydmyk bønn, og ha så tro og beslutsomhet til å følge hans råd slik det formidles av Den hellige ånd. Herren ber oss om å tenke ting ut i vårt eget sinn og så spørre ham. Han lover: «Hvis det er riktig, vil jeg forårsake en brennende følelse i ditt bryst, derfor skal du føle at det er riktig» (L&P 9:8). Den slags menn og kvinner dere vil bli, vil bli forsterket når dere lytter og adlyder den milde, lave røst. Husk at det å lytte blant annet innebærer å «føle at det er riktig».

I USA har vi nettopp avsluttet enda en baseballsøng. World Series er slutt, og en ny mester er kåret. For godt over 50 år siden begynte en veldig flott idrettsmann å spille på venstresiden for Boston Red Sox. Baseballkarrieren ble avbrutt minst to ganger da han utførte tjeneste i Forsvaret som jagerpilot. Mediene kalte ham «den fantastiske flisen» fordi

han var veldig tynn, men svært god til å slå en baseball. Han er mest kjent i idrettsverdenen for at han var den aller siste toppspilleren som hadde en treffprosent på over 40 i løpet av et år. Det vil si at han lyktes med å komme på base fordi han traff ballen mer enn 4 ganger på 10 forsøk. Ingen har klart å kopiere denne bragden det siste halve århundret. Spillerens navn var Ted Williams.

Mange år etter at baseballkarrieren var over, fikk offentligheten kjennskap til noe svært interessant om Ted – han hadde særdeles godt syn. Med sitt usedvanlig gode syn viste det seg at han hadde en liten fordel fordi han kunne se ballen litt bedre enn de andre spillerne, og hadde et ekstra mikrosekund til å bestemme seg for om han skulle prøve å slå ballen. Han kunne se om ballen spant, eller om den ville skru inn eller ut av slagsonen.

Vi som har blitt døpt og har mottatt Den hellige ånds gave som vår konstante veileder, skulle også ha en fordel når det gjelder å ta vanskelige avgjørelser. Akkurat som nøkkelen til suksess i eiendomssaker er «beliggenhet, beliggenhet, beliggenhet», gjelder det å lytte, lytte, lytte for å dra nytte av Den hellige ånd!

Bli ikke motløs

Jeg er ofte bekymret og til dels flau over at min generasjon har belastet deres generasjon med problemstillinger og utfordringer vi burde ha løst. Selv om det er gjort store fremskritt i retning av et bedre, lengre, tryggere og mer givende liv, finnes fremdeles mye elendighet knyttet til grådighet, mellommenkelige forhold og miljøet, bare for å nevne noe. Vi opplever den usikkerhet som kommer av den urolige tiden vi lever i. Det er lett å bli motløs og kanskje til og med litt deprimert når vi tenker på de mange mulige virkningene. Det usikre jobbmarkedet kombinert med betydelige økonomiske omveltninger, bidrar til vår tids uro. Nasjoner fortsetter å strides med hverandre.

Til tross for alt dette, mine unge venner, behøver vi ikke å frykte eller la oss styre av det vi frykter. Skriftene minner oss om at hvis vi er *forberedt*, hvis vi er *lydige* og hvis vi er *medlem* av Herrens Kirke, behøver vi ikke å frykte det fremtiden måtte bringe. «De rettferdige behøver ikke frykte» (1. Nephi 22:22; se også Alma 1:4; L&P 10:55). Hva slags menn og kvinner vi vil være, vil til dels bli påvirket av hvor godt vi takler de skremmende og uforutsette sidene av livet. Vær klar over at

det virkelige liv består av kamper, problemer, tabber, muligheter og lærdommer, og husk det gamle kinesiske ordtaket: «Edelstenen kan ikke poleres uten friksjon, og mennesket kan ikke fullkommengjøres uten prøvelser.» Sagt med Herrens ord: «For det må nødvendigvis være en motsetning i alle ting» (2. Nephi 2:11).

Til tross for verdens usikkerhet og mangler, er det veldig mye å være takknemlig og glad for. Jeg er en optimist. Det har gått opp for meg at 2008 er den mest spennende tiden i verdens historie å leve i og ha den himmelske velsignelse å ha fyllden av Jesu Kristi evangelium tilgjengelig for oss. Det kribler i meg når jeg ser evangeliet få fotfeste i hjertene og sinnene til vår himmelske Faders barn over hele verden.

Jeg antar at få, om noen, av dere vet hva som foregår i Kirkens hovedkvarter første fredag i desember hvert år. Dette er dagen som tradisjonelt er satt av til møtet i rådet for disponering av tiendemidler, ifølge Herrens instruksjoner i Lære og pakter kapittel 120. Under ledelse av Det første presidentskap, møtes De tolv quorum og Det presiderende biskopsråd for å avgjøre hvordan Kirkens ressurser skal brukes i året som kommer. Det er spennende å se hva som kommer ut av dette møtet. Det er spennende å se de mange nye møtehusene som blir godkjent og bygget. Antall templer fortsetter å stige. Biskoper over hele verden får ressurser til å finne frem til og hjelpe de fattige. Misjonærer i over 350 misjoner oppholdes. Prosjekter for å akselerere arbeidet med templer godkjennes. Midler settes til side for å fremme høyere utdanning og religionsopplæring. Herrens verk marsjerer videre mot sin profetiske fremtid.

Jeg blir fylt med mot når jeg tenker på den troserklæring profeten Joseph Smith ytret: «Ingen vanhellig hånd kan hindre dette verk i å rulle fremover.»³ Er det ikke spennende å tenke på at dere vil ha muligheten til å stå i forgrunnen for dette miraklet som vil utspille seg? Hva slags menn og kvinner dere vil være, vil til dels være en funksjon av deres hengivenhet og bidrag til å fremme hans rike. I tillegg til hengivenhet, trengs det mye selvdisiplin. Jim Rohn, en kjent motivasjonstaler, har sagt: «Disiplin er broen mellom mål og oppnåelser.»⁴

Jeg elsker hellig musikk, spesielt hyllende og motivevende salmer. En slik salme som vi ofte synger, er «Come, Let Us Anew». Teksten ble skrevet på 1700-tallet av Charles Wesley, og musikken tilskrives James Lucas. Dette storartede og fremragende koret

fra Utah State University vil synge denne vakre salmen for oss idet vi runder av vår kveld sammen. Siste-dagers-hellige samles på nadverdsmøter, andakter og andre anledninger for å synge, be og fornye pakter og engasjement, så vel som å gi gjensidig oppmuntring. Vi får en form for synergistisk fornyelse når vi møter sammen. Musikk spiller en viktig rolle i denne prosessen. Den har evnen til å berolige vår sjel og gjøre vår ånd følsom for himmelske ting. Herren har minnet oss om at «de rettferdiges sang er en bønn til meg» (L&P 25:12). Prøv å legge merke til teksten i denne oppmuntrende salmen:

Kom, la oss på ny ta fatt på reisen,
fortsette årets kretsløp
og aldri stå stille før Mesteren kommer.
La oss med glede hans vilje utføre
og våre talenter forbedre,
ved tålmodig håp og kjærlighets arbeid...

Vårt liv er som en drøm, vår tid som en elv.
Den renner fort forbi
og det flyktige øyeblikk nekter å bli.
For pilen er flydd og øyeblikkene er borte.
Tusenårsriket kommer
snart til syne, og vår evighet er her...

Må vi alle den dag han kommer kunne si:
«Jeg har kjempet og vunnet,
jeg har fullført den gjerning du har gitt meg å
gjøre.»

Må vi alle fra Herren motta det glade ord:
«Vel og trofast utført,
gå inn til min glede og sitt på min trone.»⁵

Det oppmuntrende budskapet i denne salmen er tydelig. Den sier at i vår streben etter å bli slik Frelseren sa, «likesom jeg er», må vi ofte fornye vår entusiasme og aldri stå stille i våre gode gjerninger før Mesteren kommer. Hvis vi utsetter, vil tiden renne fra oss, og det flyktige øyeblikk vil for alltid være borte. Den dagen han kommer, vil vi alle ønske å rapportere: «Jeg har kjempet og vunnet, jeg har fullført den gjerning du har gitt meg å gjøre.» Tenk hvilken følelse vi vil få når vi hører: «Vel og trofast utført, gå inn til min glede og sitt på min trone.» Dette kan vi oppnå hvis vårt mål er å være den slags menn og kvinner den store «Jeg er» ønsker at vi skal være.

Medlemmer av vår Kirke blir ofte satt under et kritisk søkelys og forventes iblant å holde en høyere

norm enn våre venner i andre trossamfunn. Har dere lagt merke til at mediene i sine reportasjer ofte tyr til overskrifter som «Mormonbiskop begår ...; Tidligere mormonmisjonær innblandet i ... eller Mormonmor tiltalt for ...»? Det vi gjør når vi er anonyme, er like viktig som det vi gjør i offentlighet. Ofte er det mange blikk som følger oss uten at vi er klar over det. På mange måter lever vi i et glasshus.

For noen måneder siden reparerte jeg et sprukket vannrør. Mens dette pågikk, ble klærne mine våte og skitne, og armene mine var fulle av fett. Jeg fant ut at jeg trengte en liten del for å reparere røret, og istedenfor å ta meg tid til å vaske meg, hoppet jeg i bilen og kjørte til byggvareforretningen. Mens jeg nøye undersøkte delene for å forsikre meg om at jeg kjøpte riktig størrelse og riktige gjenger, gikk en mann jeg ikke kjente forbi bak meg. Da han hadde kommet et lite stykke bort, hørte jeg ham si: «Det er da ikke sånn Den presiderende biskop skal se ut.» Jeg ble ubeskrivelig forlegen fordi jeg ikke hadde levd opp til den norm som forventes av meg. Denne gangen stilte jeg selv det kritiske spørsmålet: «David, gutten min, når skal du lære?»

Fokuser på det som er viktigst

Ambisjoner og hardt arbeid er livsviktige ingredienser for å oppnå verdige mål. Dere er en løfterik generasjon. Dere har fått mange gaver fra Gud. Dere er oppvakte og intelligente. De av dere som bruker deres intelligens til å oppnå godt gjennomtenkte mål, vil garantert lykkes. Og de av dere som er intelligente, målrettede og ambisiøse, vil sannsynligvis også være den slags menn og kvinner vår Fader i himmelen er avhengig av for å videreføre sitt verk.

På slutten av min misjon ble en stor golfturnering arrangert av Royal Melbourne golfklubb i Melbourne, Australia, og amatørgolferne fikk muligheten til å spille mot en proff i øvingsrundene før turneringen. På den siste dagen av min misjon, fikk jeg muligheten til å delta i denne øvingsrunden, men jeg skal ikke kjede dere med detaljene om hvordan dette gikk til. Da det ble min tur til å trekke navnet på den proffspilleren jeg skulle spille mot den dagen, trakk jeg Arnold Palmer. Du snakker om at det er nervepirrende å tale på generalkonferansen! Det er ingenting sammenlignet med hvor nervøs jeg ble i samme øyeblikk som jeg så «Arnold Palmer» på lappen min. Jeg

hadde naturligvis ikke tatt i en golfkølle på over to år, og jeg ble fryktelig stresset!

Jeg husker ikke stort fra golfværet, bortsett fra at jeg spilte veldig dårlig. Vi gjorde utslag ved 17. hull. Vi gikk et lite stykke, og jeg slo mitt andre slag og så mitt tredje, før vi kom til Palmers ball. Den unge australieren som var Palmers caddie, gjorde sitt aller beste for å behage ham. Jeg overhørte at caddien fortalte Palmer at det til venstre var en liten skråning ned mot en bekk som vi ikke kunne se. Deretter sa han at på høyre side hadde gresset fått vokse seg veldig høyt, og det var vanskelig å få til et godt slag der.

Palmer la køllen tilbake i bagen, og så sa han lavt, men bestemt til den unge caddien: «Ikke forstyr meg med hva som er til høyre, og jeg er ikke særlig interessert i hva som er til venstre. Den eneste informasjonen jeg trenger fra deg, er nøyaktig avstand fra denne ballen til flagget på greenen.»

Dette var en lærerik opplevelse for meg. Jeg innså plutselig hvor avgjørende det er å fokusere på det som er viktig, og ikke la seg distrahere av hva som måtte være til venstre eller til høyre. Fokus er helt uunnværlig for å oppnå våre mål. Altfor mange av oss er opptatt av hva som er til høyre og hva som er til venstre, og klarer ikke å fokusere nok på hovedmålet som ligger rett foran oss. Når vi ikke fokuserer på de rette tingene, er det vanskelig å bli den slags menn og kvinner vi så desperat ønsker å være. Husk at Herren i denne forbindelse har lovet: «Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere» (L&P 84:88).

Jeg ber om at vi alltid må gjøre vårt beste for å fokusere på det som er aller viktigst. Jeg vitner om at vi går Herrens ærend. Vi er velsignet med å bli ledet av levende profeter. Jeg har blitt velsignet med å ha virket under fire profeter i denne evangelieutdeling. Jeg tror jeg vet noe om profeter, og jeg vitner om at Thomas Spencer Monson er en Guds profet i alle betydninger av ordet.

Jeg vet at vi har en kjærlig og levende Fader i himmelen. Vi er hans sønner og døtre. Jeg er takknemlig for hans enbårne Sønn, som er vår Frelser, han som sonet for våre synder. Til alle dere som føler dere hjelpeløse eller uten håp, eller at synd har hemmet deres fremgang, vitner jeg om at hans forsoning er

tilgjengelig, og hans barmhjertighet varer evig. Jeg vet at Joseph Smith var gjenopprettelsens profet.

Jeg benytter denne anledningen til å nedkalle himmelens velsignelser over hver og en av dere. Jeg nedkaller denne velsignelsen idet jeg ber om at dere må være lydhøre og fast bestemt på å være den slags menn og kvinner vår Fader i himmelen ønsker at dere skal være, og jeg gjør det med den myndighet som er gitt meg og i Jesu Kristi, vår Frelser og Forløseres hellige navn. Amen.

NOTER

1. Christian Weibell til Diane Lefrandt, personlig korrespondanse, brukt med tillatelse.
2. Opprinnelig fra Robert Woodruff; se Thomas S. Monson i *Lys over Norge*, jan. 1988, 62.
3. *History of the Church*, 4:540.
4. Jim Rohn: *The Treasury of Quotes* (2001), 40.
5. *Hymns*, nr. 217.